ORĂDENII DESPRE FOTBALUL LOR...

In analiza activității fotbalistice din regiunea Crișana am pornit de la rezultatul unei anchete întreprinse în rîndurile a 100 de iubitori ai acestui sport. Nu mai puțin de 94 dintre ei s-au declarat nesatisfăcuți de calitatea fotbalului practicat și, implicit, de rezultatele obținute de echipele din această parte a țării. Datele de care dispuneam mă făceau să cred că mă aflu în fața unui paradox: aici se află un mare număr de foști internaționali (adevărate glorii ale fotbalului românesc) și 123 de echipe angrenate în activitatea oficială de-a lungul întregului sezon sportiv în aer liber.

Atunci, care sînt cauzele datorită cărora fotbalul de pe Crișuri nu corespunde exigențelor pasionaților sportului cu balonul rotund? **Pentru a lămuri paradoxul am adresat această întrebare unor specialiști care însumau împreună peste două... secole de experiență.**

CÎȚI DINTRE EI NE SÎNT APROAPE?

ION DINDELEGAN — **președintele comisiei regionale de fotbal:**

„Ar fi multe de spus. Cauzele regresului — pentru că stagnarea reprezintă în fond un regres — sînt multiple. Să vă lămuresc, mai întîi, prima nedumerire. Este adevărat că în regiunea noastră, îndeosebi în orașul Oradea, se află un mare număr de foști jucători internaționali, oameni cu o mare experiență, unii dintre ei cu calități pedagogice. Dar dintre ei, mulți, chiar foarte mulți, nu vor să lupte umăr la umăr cu noi pentru ridicarea calității fotbalului din regiunea Crișana. Cîteva exemple: Bodo, Șerfőző, Ion Vasile, Tudose, Iosif Bartha... Am spus cîteva exemple. Nu le-am dat pe toate nu din jenă față de ei, ci pentru faptul că pur și simplu i-am uitat... Este atîta vreme de cînd nu i-am mai văzut pe un teren de fotbal... Care sînt implicațiile acestei situații? **Avem doar 26 de antrenori calificați, dintre care 12 activează în orașul Oradea și doar 4 la echipele din regiune.** Ceilalți nu activează de loc. Vă imaginați, în aceste condiții, care poate fi nivelul de pregătire și de joc al celorlalte 20 de echipe care activează în cele două serii ale campionatului regional. Meciurile din campionatul regional sînt de nivel scăzut și nu pot asigura o rezervă de cadre, valoroasă pentru formațiile divizionare. **Situația este și mai critică în campionatele raionale (72 de echipe) și cele orășenești (12 echipe) unde pregătirea se face la voia întîmplării și uneori** (nu vă mirați!) **nu se face!** Sînt echipe care se prezintă la startul competițiilor fără să fi făcut măcar un antrenament. Și, atunci, spuneți-mi cum să se poată vorbi de ridicarea calitativă a fotbalului nostru?

După părerea mea va trebui să începem de la... început. **Să organizăm echipe de copii pe străzi și cartiere, în sate, să le asigurăm instruirea cu ajutorul unor oameni competenți, să le organizăm un campionat al lor.** Și ar mai fi ceva deosebit de important: **să le dăm mingi, cît mai multe mingi!"**

PRINCIPALA SURSĂ: ȘCOALA!

Prof. VASILE POPA — **vicepreședinte al consiliului regional UCFS:**

„După părerea mea, principala cauză care generează nivelul scăzut al sportului în general și al fotbalului orădean, în special, o constituie **slaba activitate de educație fizică din școală**, îndeosebi în clasele III—VIII. Copiilor **nu li se formează**, în această perioadă, deprinderile motrice de bază. În orașul Oradea, 7 catedre de educație fizică sînt conduse de profesori de alte specialități. Vă închipuiți, desigur, care este situația în raioane.

În aceeași ordine de idei trebuie să spun că grija pentru **asigurarea locurilor în care copiii să joace fotbal** este inexistentă. Din această cauză, sînt FOARTE PUȚINE ECHIPE DE COPII (12 în toată regiunea) ȘI DE JUNIORI. Consiliile UCFS nu pot acoperi toată această activitate. Revine, deci, profesorilor de educație fizică, consiliilor asociațiilor sportive școlare și organizațiilor de bază U.T.C. misiunea de a se ocupa de dezvoltarea multilaterală a generației în creștere, de stimularea copiilor pentru o pregătire fotbalistică serioasă, științifică.

Toți iubim fotbalul. Vorbim de dimineața pînă seara despre el. Comentăm un rezultat, facem aprecieri (mai competente sau mai puțin competente) la adresa modului cum este alcătuită echipa națională sau aceea a clubului sportiv Crișul, criticăm sistemele de joc, ne erijăm în specialiști atunci cînd este vorba de tactica echipei. **Dar cîți dintre noi trecem de la vorbă la faptă?** Cîți dintre noi desfășurăm o activitate concretă pentru creșterea tinerilor fotbaliști, pentru atragerea lor într-o activitate de pregătire și competițională organizată? Din păcate, foarte puțini! N-a venit oare vremea cînd trebuie să pierdem mai puțină vreme în „șuete" și să ne dăruim acestei activități energia și capacitatea în mod constructiv? Personal, optez pentru o muncă serioasă. Ce părere au însă antrenorii, foștii fotbaliști și profesorii de educație fizică, ce părere au actualii fotbaliști?"

PREA REPEDE NE CREDEM FOTBALIȘTI MARI...

ION TOMEȘ — **jucător în echipa de categoria B Crișul Oradea:**

„Și eu sînt de părere că nivelul fotbalului din regiunea noastră este scăzut. Deși am numai 25 de ani, joc de 12 ani fotbal. Am deci, o oarecare experiență cu ajutorul căreia pot face unele observații. Mă voi referi la cauzele care determină acest nivel nemulțumitor și măsurile de îndreptare vor fi evidente chiar din înșiruirea cauzelor. Tehnicienii noștri **n-au „un ochi"** format și nu pot ghici în piticul sau juniorul de azi, jucătorul de clasă de mîine. Depistarea se face uneori la întîmplare. Un dribling, un șut întîmplător, o pasă dată într-o zi cu soare... te aduce în echipă. Apoi, se constată că de fapt ești jucător de duzină. Cu... binoclul, **poți însă să-i zărești pe foștii noștri juniori, jucători de bază în echipele din Arad, Timișoara sau Bucuresti.** Nu ochelari cu dioptrii ne trebuie, ci **competență, grijă în depistarea jucătorilor talentați.** Asta ca să nu mai apelăm la jucători „semirataț", din alte localități.

Dar, cauza principală este, cred eu, alta. **Ne credem prea repede fotbaliști mari.** În clipa cînd am cules primele aplauze socotim că sîntem doctori în fotbal, deși, cinstit vorbind, de-abia deslușim abecedarul acestui frumos dar atît de greu sport. Mulți dintre noi socotesc prea repede că au ajuns să cunoască toate „tainele" fotbalului, devin încrezuți, nu mai învață. Să fim însă drepți: la aceasta îi ajută spectatorii și, uneori, chiar și antrenorii. Roind în jurul lor, făcîndu-le favoruri, măgulindu-i, îi transformă repede în „vedete". Dar nefiind vorba de carate veritabile, aceste „vedete" se desumflă și trec în anonimat. Dat fiind că aceste lucruri le-am spus eu, fotbalist activ, cred că cei ce se află... cu musca pe căciulă pot lua aminte...

Olimpia Oradea campioana de toamnă a categoriei C seria Nord

SĂ NU ȚINEM CONT DE ORELE DE MUNCĂ

ANTON FERENCZI — **antrenor la centrul de copii și juniori, Oradea:**

„Nu sînt de acord cu cei care susțin că Oradea a fost dintotdeauna o pepinieră a fotbalului nostru. Din echipa mare pe care orădenii o amintesc mereu (C.A.O.) vă voi arăta că majoritatea erau din alte localități: David — București, V. Chiroiu — București, Iuhasz — Timișoara, Glanczman — Tg. Mureș, N. Kovacs — Timișoara și Bodola — Brașov. Așadar, „importul" era în floare. Sînt de acord însă cu faptul că acești jucători au creat în Oradea și în regiunea Crișana tradiție în activitatea fotbalistică. Ceea ce n-am reușit să facem este ca această tradiție să fie bine folosită, continuată. Ea nu a constituit un mijloc de stimulare a activității tineretului, iar foștii jucători nu s-au înregimentat în frontul luptei pentru a aduce regiunea Crișana în fruntea fotbalului românesc, pentru a da echipei naționale elemente de valoare. **Multă vreme nu s-a acordat credit acțiunii de creștere a juniorilor. Instruirea lor a fost încredințată celor mai slabi antrenori.** Acum, prin înființarea centrului de copii și juniori (antrenor principal Gustav Iuhasz), o ultimă cauză: VOLUMUL DE MUNCĂ AL FOTBALIȘTILOR ESTE DEPARTE DE A ATINGE NIVELUL NECESAR. **Se lucrează încă puțin și, îndeosebi, nu se pune accent pe** LUCRUL CU MINGEA. Pot fi eu savant în fente fără minge, în alergări pe sută sau în curse de fond. Nu voi face nimic dacă toate astea nu le execut cu mingea și, mai ales, cu adversarul în față. Este bună și teoria. Dar, ea nu poate primă în fața practicii! Bineînțeles în ceea ce privește fotbalul...".

N-AM ȘTIUT SĂ ÎNLOCUIM MAIDANELE...

FRANCISC SPIELMAN — **antrenor, fost internațional:**

„Vom avea fotbaliști buni numai cînd vom putea culege roadele muncii noastre de astăzi cu juniorii. Dar și asta este prea puțin. Principala noastră vină este aceea că n-am știut să înlocuim maidanele. Înainte jucătorii de fotbal se formau în nesfîrșitele jocuri pe maidane. Dezvoltarea impetuoasă a țării a impus ștergerea maidanelor de pe hărțile orașelor. Dar, cu ce le-am înlocuit? Vedeți, **n-am știut să găsim la timp corespondentul modern al maidanelor.** Formula centrelor de juniori este bună. Dar, aici trebuie să-i căutăm cu lupa pe fotbaliști. Din 70, 80 sau 100 de copii nu e sigur că poți scoate mai mult de 5 fotbaliști mari. Marea masă a copiilor care au îndrăgit mingea și în rîndul cărora se găsesc infinit mai multe talente rămîne în afara preocupărilor noastre. Găsiți în aceasta una din cauzele actualului nivel al fotbalului din regiunea Crișana.

Mi-aș permite să le spun fotbaliștilor cîteva lucruri din experiența de jucător. **Pentru însușirea tehnicii, pentru perfecționarea ei, noi ne antrenam 3, 4 și chiar 5 ore pe zi.** De aceea, n-am știut nici o dată dacă am tras la poartă cu stîngul sau cu dreptul. Nu aveam nici o dificultate. Un bun fotbalist trebuie să joace la fel pe ori care post din echipă. Mai ales în fotbalul modern. Privind pe teren sau la televizor meciurile lui Inter ați avut vreodată impresia că Facchetti are dificultăți în linia mediană sau în atac? Firește, nu. El joacă la fel de bine pe toate posturile și mulți dintre colegii lui îl imită cu succes. Dacă aceste sfaturi vor folosi fotbaliștilor noștri voi avea o deosebită satisfacție".

ANTRENORI SAU BIROCRAȚI?

ALEXANDRU TORJOC — **secretar al clubului sportiv Crișul:**

„Actualii antrenori provin, în majoritatea cazurilor, dintre foștii fotbaliști. Și au luat cu ei și o veche carență: aceea de a duce o viață ușoară, fără muncă asidună. În loc de 40 de ore de activitate efectivă pe teren ei își petrec mai mult de jumătate din timp prin birouri, la șuete sau completînd nenumăratele formulare pe care — este adevărat! — tot noi le cerem. Așadar, tot noi le favorizăm. **Sînt pentru reducerea la strictul necesar a activității birocratice a antrenorilor și pentru obligarea lor să efectueze minimum 32 de ore de activitate practică pe teren.** S-ar elimina astfel anomalia existenței antrenorilor birocrați!".

ȘI ARBITRII POT CONTRIBUI...

ALEXANDRU TOTH — **arbitru internațional — președintele colegiului regional de arbitri:**

„Conducînd jocuri din campionatul regional sau din cele raionale, arbitrii pot să-și aducă contribuția la creșterea nivelului jocurilor. Cum? Se știe. Dacă, în general, putem socoti satisfăcătoare arbitrajele din ultimul timp, nu putem, totuși, să omitem faptul că au fost și conducători de joc lipsiți de curaj, care au favorizat gazdele, au permis jocul dur și o serie de încălcări privind disciplina sau regulamentul. În ședințele noastre luptăm pentru eliminarea acestor carențe, pentru ca arbitrii să-și aducă aportul personal la ridicarea calității fotbalului practicat de echipele din regiune. **Nu pot însă să trec peste faptul că în cele 7 partide din campionatul regional pe care le-am condus în anul 1966 am remarcat un nivel deosebit de scăzut la echipele care nu au antrenori.** De aceea, cred, că se simte nevoia unei restructurări a formei de desfășurare a campionatului. Două serii cu 24 de echipe în campionatul regional este prea mult față de nivelul, uneori submediocru, al echipelor. Aș propune organizarea unei serii A în care să activeze numai echipele care au antrenori sau instructori cu o calificare verificată și a unei serii B în cadrul căreia să joace restul formațiilor.

Sînt și dificultăți de ordin material care concură la menținerea unui nivel scăzut la formațiile din campionatul regional. Mulți dintre spectatorii din localitățile respective — suporteri înflăcărați în... discuții — nu vin la stadion să-și încurajeze echipa și să contribuie la consolidarea ei materială prin contravaloarea biletului de intrare. O mai intensă propagandă, explicarea valorii materiale și morale pe care o reprezintă contribuția spectatorului ar duce la îmbunătățirea activității echipelor din campionatul regional".

★

Mi-au mai rămas pe blocnotes numeroase alte însemnări, din discuțiile pe care le-am avut cu activiștii în domeniul fotbalului din regiunea Crișana. Le cer scuze pentru faptul de a nu le fi inserat, dar laitmotivul „spațiului" este și de această dată cauza nepublicării opiniilor lor. Am însă convingerea că cele mai importante observații au fost cuprinse în cuvîntul celor prezenți în această pagină.

Paradoxul de care vorbeam la început a fost lămurit pe parcursul discuției. Este vorba, deci, de faptul că **mulți dintre foștii fotbaliști și-au uitat** — în mod regretabil — **vechea pasiune, că activitatea echipelor regionale și raionale cunoaște multe deficiențe, că munca de creștere a tinerelor cadre nu s-a situat în centrul atenției celor chemați să se ocupe de destinele fotbalului din regiunea Crișana.**

Rămîne ca forul de specialitate să le analizeze, să găsească coordonatele activității viitoare și posibilitatea de a strînge cot la cot pe toți cei ce dovedesc competență. Și aici, ca și în celelalte regiuni ale țării, există suficiente resurse pentru aducerea fotbalului la nivelul actualelor exigențe. Să le fructificăm!

Hristache NAUM